

PASZTELLEK.

HA ÉN ELMÚLNÉK.

- Ha én elmúlnék csak szegény anyám sajnálnám.
- Reggel az utcában sütne a nap. Az emberek felkelnének mosdani, öltözködni.
- Én magam nem hiányzanám szegény magamnak.
- De a házamban nagy csönd volna.
- Az otthoni kabátomat elvinnék a fogasról.
- Az óráim lejárna az asztalon.
- A könyveim oldalvást egymásra borúlnának.
- A pecsétgyűrű visszakerülne az apám fiókjába
- A zongorába egypár téli kotta lenne bezárva.
- Az én tollszárammal nem írának.
- Az asztalnál egynek nem terítenének.
- Néha elfelejtene valaki valamit. És várna, hogy megjöjök este.
- Csak néhol mosolyogva mondanák el egy-két szavamat.
- Ha én elmúlnék, csak agg apámat félténém . . .

VASÁRNAPI HANGOK,

- Délután. Forró július.
- Az egyik ablak nyitva. Künn sárga zárdafal.
- Mozgó zsongás.
- A szobában homály. Hűvös, altató. Könnyű, nyugodt, mély levegő.
- A leány a nyitott ablaknál írja a levelet. A tintája lila. A papír lila. A keze gyors, vékony, halavány.
- Otkünn a túlsó soron két fiú jár fel és alá.
- A lánynak csak a fejét látni.
- Az utcán gyéren jönnek-mennek.
- A szomszédék vendéggel beszélgetnek az emeleti folyosón.
- A zárt udvaron nyers gyerekzaj.
- Az ablak alatt eltrappol négy katona.
- A szobában görbe vonalban zuzog egy dongólégy.
- A lány kinéz.
- A fiúk végigsétálnak.
- Valahol egy kaput döngve bevágtak.
- A zárdában cimbalmot pönget egy polgárista.
- A kavicsjárdán egy nehézléptű cselédeleány dübörgő bölesőt tol.
- Lärmás kiránduló-család.
- A leány fényképet néz. A kezével mohón szorítja a képszélét.
- A fiúk megálltak a sarkon. Visszanéznek.
- Nyitott hintó hajt a kocsúton.

- A mindenesleány remegően dalol a konyhában. Tányérzörgés.
- A sarki korcsmában bögő dunnyog.
- A fiúk átnéznek az ablakra.
- A leány a nevét írja alá a levélnek.
- — — — —
- Kopogtatnak.
- Egy lány jön látogatóba.
- Megcsókolják egymás tiszta száját.
- Az ablakot becsukják.
- A lány Grieget játszik a zongorán.

ÉJSZAKA VONATON.

- 7 óra 10 perc. Személyvonat.
- Félfülke. I. osztály. Két utas.
- Az ablak leeresztve. A barna függönyt a szél kapkodja.
- Nyugszik a nap. Vörös négyszög a tapétán. A gázlámpa lepkéje nem világít.
- Pusztai levegő.
- Az aggastyán halkán beszél.
- „Fiam, itt mentem én először ötven esztendeje.“
- A másik egy hajlottvégű jegenyét néz jobbfelől.
- „Akkor még nem ismertem szegény anyádat.“
- A fiú ásít. Felhúzza a zsebóráját. Nyolc óra.
- Végignyúlnak a diványon.
- A lány nem alszik. Hanyatfekszik. A lámpa sárgás takaróval van bevonva.
- (Most otthon künn sétálnak a parkban. Az út sötét. Sokan jönnek szembe.)
- (Tegnap ilyenkor olyan szomorú volt a park.)
- (Ma tán erősebb már a hangja.)
- (Talán néha elkomolyodik.)
- (A ruhája messziről világít.)
- (Karon vezeti a kistestvérét.)
- A lámpa bojtjai össze-vissza kaszálnak.
- A kerekek csattognak pörögve.
- Az ablaküveg rezeg. Nagyokat pattog valahol a deszkafal.
- Az alvók a divánon tehetetlenül zötyögnek.
- □
- A fiú ijedten felriad.
- (Valaki csengőn a fülébe nevetett.)
- Nézi az órát: egynegyed egy.
- A vonat áll. Nyomott levegő.

- Ez Püspökladány.
- Negyvenöt perc.
- A kavicsokon sokan sietnek.
- Állomást nem látni.
- (Egy arc néz a lámpából.)
- Oldalt egy mozdony tüsszög.
- Messze kutyaugatás.
- A sötét éjben teherkocsik dörrennek össze.
- A folyosón dönögnek.

- A kalauz végigdobog a fülke előtt.
- A szomszéd szakaszban egy kövér úr horkol.
- (Emlékszik egy tarkafehér pikéblúz mintájára.)
- Tilammtilamm . . . tilammtilamm . . . tilamm-tilamm . . .
- Valamelyik vonatot most indítják.
- □
- (Messze otthon a lányok mélyen alusznak.)
- (Nyugodtan alusznak.)

Ij. KÁRPÁTI ENDRE.

Kőszeghi Fangh Dezső rajza

Részlet a kismartoni hercegi kertből

Riadó.

*Hegedős diák volt az én őszám.
Fejének átka fejemre szállott.
Napfénybe én is remeket látok.
Lantverő diák volt az én őszám.*

*Ifjui kedvvel fúvom a kürtöt.
A nagy éjjeken tüzeket látok . . .
(Ne fujd! . . . Még jobban meg fog az átok
S fehérre válik gesztenye fürtöd.*

*Féherre válik gesztenye fürtöd.
A nagy tüzeket el sohse éred.
Érte, ha harcolsz, gúny lesz a béred,
Süket füleknek riad a kürtöd . . .)*

*Örökül hagyták reám az őszám . . .
Örökömre én büszke vagyok.
A közönyre én mit sem adok.
Gúnyolók, rajta . . . Fúvom a kürtöt! . . .*

Nagy Dezső.